

Moj drug i ja smo ljudi od krvi i mesa, naš je brod sasvim jasan, sve ili bar većina predmeta na njemu funkcionišu, bez obzira što je momentalno u obliku kuće. Moja pregnuća ojačana nadom u pogledu mogućnosti ove zgrade da jednom zaplovi nisu nipošto mala. Osećam se prilično glupo dok se ovako hvališem, ali radim kao konj i to bi svaki stručnjak za brodove odmah primetio. Mislim na onu vrstu brodova od prirodnih materijala kakvi jedino i treba da plove. Da bi postalo jasnije o čemu to govorim, dovoljno je da kažem kako sam pre tri godine počeo da zamenjujem cigle onima materijalom koji sam smatrao mnogo prihvatljivijim. Drvenim opekama. U pitanju je nadahnuće, bez sumnje. Pronašao sam u dvorištu jednog poznanika koji se odao porocima, dva stabla libanskog kedra i otkupio ih po vrlo povoljnoj ceni. Sklopio sam zatim arazičan sa jednom obližnjom strugarom koja mi je od stabala izrezala 20.000 komada drvenih cigala koje sam kasnije, zid po zid ugrađivao umesto zemljanih. Šta više, ostalo je sasvim dovoljno dasaka za oplatu kada za to dode vreme.

Nikada nisam padao u vatru i ljutio na ljude zbog njihovih predrasuda koje ih gone da budu sumnjičavi. Od kada sam započeo rekonstrukciju zgrade u brod, pre ostalog sam spoznao da na svojim plećima svako nosi svoje vizije kao krst pod kojim se dragovoljno kleca. Govorim to zbog toga što moj drug, ili je trebalo da kažem moj dotadašnji drug u vizijama, nije našao za shodno da i sam uzme učešća u radu. Kako je vreme odmicalo, ja sam sve više kopnio od fizičkih naprezanja, a usamljenost je postajala sve očiglednija. I onda, kada bi se nakratko pojavio i nešto prokomentarisao imao sam utisak da sam to već čuo, da sam takvim rečima već jednom bio izneveren.

I da su samo reći, gurao bih nekako i dalje. Ali on je stajao iza njih nadut svojim verovanjima o zaludnostima. To je bilo nešto novo što je iskopao iz knjiga. Zato ga je sve više zanimala hrana. Jednom mi je prilikom kazao, ti radiš na osposobljavanju lađe, a ja moram da znam kako će mo preživeti. Misliš da je to lako. Odgovorio sam mu da u podrumu imamo tri kafanska hladnjaka i veliku ozidanu salamuru. Njemu se to činilo nedovoljnim. Zahtevao je da kupujemo još, negde je pronašao nacrt starinske ledare i ubeđivao da je napravim. Da na izvesno vreme batalim brod. Opirao sam se, ali šta vredi, on je najupornije stvorenje na svetu.

Onda, baš onog dana kada sam započeo da produbljujem temelj kako bih podbacio daske (nekakav strah da vreme ističe nije mi davao mira, oplata mi je bila važnija od snabdevanja buduće palube) začuo sam nesnosnu ciku iz dvorišta. Istrčao sam onako prljav, sav unezveren i zatekao ga kako zadaje udarac sekrom poslednjoj svinji iz našeg obora. Pre toga je mučki i bez buke pobio ostale.

Zavapio sam: »Nesrećniče, šta to činiš? Spokojno se okrenuo ka meni i odgovorio kako me je već nekoliko puta upozoravao, ali da ga nisam uzimao ozbiljno.

— Eto, ovog sam časa pobio domaće životinje, a ti nećeš imati mesta gde da smestiš njihovo meso! Dao sam ti čak i nacrt za ledaru. Ali gospodin radi po svome!

Oči su mi se zakrjavile, sve sam odjednom video crveno. Pošao sam ka njemu i jasno, uplašio se je i počeo nespregnuto da beži. U poslednje vreme imao je običaj da navlači na sebe žensku odeću, prema tome, brzo sam ga prestigao. U tom času, on se okrenuo, otvorio usta i umro.

Jedan mi je lekar rekao da je to bila srčana kap, dok je drugi kategorično tvrdio da je u pitanju eurizma. Bilo kako bilo, pokopao sam ga kako dolikuje, ali sam se celo vreme, ma koliko se uzdržavao, smejuljio u sebi, uvek kada bih se setio izraza na njegovom licu dok je ispuštao dušu. Nakon nekoliko dana počeo je da se širi nesnosan smrad pa sam morao da napustim rad na brodu i iskopam duboku jamu u koju sam s puno kreča bacio njegove žrtve.

Elem, najzad sam bio sam. Nema lažnog Kapice, nema proždrljivih svinja koje bi samo jele. Brod nije bio ni upola završen, a odjednom je i mene uhvatila lenjost, kao da me više nije veselilo da na njemu radim kada više njih nema. Zamandalio sam podrum i otišao da živim na spratu. Samoća može da uguši, svaka ko će mi biti bolje sa životinjama. Sve su one u prvobitnom planu trebale da se otisnu sa na-

ma ka novom životu. Potonji razvoj događaja pokazao mi je da je njega ipak više zanimalo klanje. Preko noći su mi postale privržene do smrti.

Voleo bih da se zna, onog trenutka kada sam započeo da govorim o sebi, pomenuo sam ljudske pukotine (pod njihovim se okriljem sve i odigralo) i onu avet koja se naselila u jednu od mojih pukotina, i vremenom povremeno pojavljivala. Zbog okolnosti sam je smatrao prljavom podmuklošom. Nakon upokojenja sadruga uverio sam se koliko sam bio brzoplet i bezdušno nepravedan prema njoj. Ona nije bila nikakva kurvica, na otvoru moje glave živela je prava svetica.

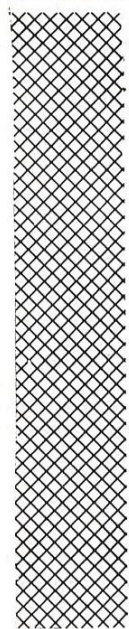
— Znaš — kazala je jednom prilikom kada sam se već bio privikao na njeno svakodnevno pojavljivanje i dočekivao je raširenih ruku — život je ponekad manje od slike koju vidimo. Kada ne smemo da se okrenemo to je zato što tamo nećemo videti ništa. Da bi verovao u ono šta si moraš da znaš šta nisi!

Odgovori joj: — Samo napreg, pričaj! Od tebe mi je sve drago.

— Nema šta da se priča, odmah se spremaj na put!

Pustio sam sve preostale životinje i krenuo. Za mnog je krenuo jedino pas.

Hodali smo ceo dan prema Severu i pred noć stigli do nekih kuća iz kojih se izvijao plavičast dim. Pokucao sam na prva vrata, ali nikog da mi otvori. Na drugima, ista stvar. U treću kuću udoh nepozvan. Razgledah sobe i izadoh. I u četvrti nije bilo nikog.



## čelom uz čelo stevan perić

Ovde se neda živeti ukoliko nema ljudi, pomislih, a po svemu sudeći i kuće je mislilo isto. Krenuh za njim jednom stazom i vrlo se brzo nadoh izvan naselja.

Nakon što sam odmakao nekoliko stotina metara, avet najednom izlete i stade ratoborno ispred: — Hajde, priznaj, da ti se dopada što nikog nisi zatekao u kućama.

— Ne, ne sviđa mi se to.

— Da, ustvari takav si ti — rekla je srditim glasom — teško se preko tvojih usana pojavljuju priznanja. Ukoliko te zanima, čovek govori istinu, jedino kada nešto priznaje. Seti se samo, zar nisi govorio, kad bi se premoren svalio na neudobne stepenice kako ne voliš da živiš s muškarcem u kući koju ste zvali brod, pa si živeo? Ko može da zna šta sada tražiš?

— U redu — rasrihdh se sada ja — volim ovo seoce bez ljudi i vratiću se smesta u njega. Živeću sa svojim psom.

— Nego šta! Šta drugo no da se vratiš, svi to jednom učinimo.

Ušelio sam se u prvu kuću na koju sam naišao. Čak je i pas imao kućicu na kojoj je pisalo Gvido?! Posle nedelju dana preselio sam se u drugu. Tu mi je od prvog trenutka nešto nedostajalo, izvestan vonj me je dovodio u stanje razdraženosti pa sam počeo da je dovodim u red, da je vetrim i ribam podove, ali sam nakon izvesnog vremena otkrio da mi je loše od hrane koju sam u njoj pronalazio pa sam otišao i odatle. Samo sam prešao preko trotoara i već

sam bio u sledećem domu. Nešto sasvim drugo, počelo je da mi stvara dodatne muke. Pas koji je krenio sa mnom i s kojim sam postao jako blizak, odjednom se polakomio, kao da je zaboravio sve što se događalo u kući zvanoj brod. Nekakva sila je počela da mu vršlja kroz biće, jednom rečju hteo je da se ženi, lajao je na mene kao na najgoreg neprijatelja i povazan trljao svoj ud o nogare nameštaja. Potpuno sam svestan da je jedna životinja samo posmatrala svet oko sebe i u svakom od predmeta videla kaju. To je za moja shvatanja života postalo nepodnošljivo. Neprimetno počeh da posmatram šta se sve to u njemu zbiva, u nadi da ću mu nekako pomoći. Jednog jutra, dok sam zahvatao vodu na bunaru učini mi se da neko ide ulicom i umalo se ne sručih od straha. Kada je srce počelo normalno da bije, sredih misli i shvatih da nema razloga strahu, čak se i obradovah.

Istrčah na sokak i stvarno, ulicom se geog pijani šinter. Na ramenu je nosio dugačku motku sa omčom.

Veselo ga pozdravih: »Jako mi je drago što vas vidim, zaista. To je baš fino, da se pojavite nakon što mesecima nisam video ljude.

— Jesu li sve ovo tvoje kuće, gazda? — upitao me je zadivljeno.

— Nego šta! Svih 170!

— Koliko tražiš za kiriju? Tako bih rado poživio u nekoj od njih.

— Znaš šta, nadi kerušu mom psu i imaćeš ključeve od koje god želiš.

*Tvoje telo procuri, samo ako ga zagrebem. Zašumi poput klozet-ske šolje i oblije mi gležnjeve. Rado bih da skliznem da se spužmem uz krvavo bedro i štrcnem kao bubuljica.*

*Ovako zamotan u trbuh ostajem barska ptica.*

*Shvati da ne postoji ništa drugo do krvi. Uzburkane i vrele u pravcu grada koji smo iznenada napustili.*

*Noć je utroba kita, povezana kanalizacijskim cijevima. Tihim talasima zapljuskuje naše opuštene udove.*

*Nekoć smo isпали iz utrobe. Srčemo i pljujemo tamne obrise mesa.*

*Iz njenih snova džikljaju zračni cvetovi.*

*U djeliću vremena — istovremeno, zapažam njene duge nokte i blede koščate ruke. Nežno se, poput daha izvi u senku.*

*Može dvaspolno biće, devojka iz stripa sa velikim bledim kapcima.*

*Poželim biti mala noćna lampa koju nasilno gura u sebe.*

*Ubica sam zanet dečijim smehom. Dok se svlačiš milujem korice jetkog brijača.*

*Noć je beli otrov za slepe miševе. Mlečna čokolada sa koje se smeje umobolni dečak. Njegova potreba za dahom. Svež i ugljačan zrak po kojem klizi obnažena.*

*Zločin je moje spasenje. Puni bleđi mesec što se puže ivicom kreveta i zaklanja senku beloga krsta.*

*Noćas ćeš ponovo biti rođena.*

— Daj ruku — viknu on — brzo daj svoju desnicu da se rukujemo.

Pozdravismo se i on otrča u šumu preko potoka.

Može biti da nije prošao ni sat, eto ti njega. Pod muškom je nosio šarenu kujicu koja je sva drhtala.

— Razmišljao sam usput — reče — kako bi gledao na to da se malčice uselim u crkvicu. Mala je.

— To, kao što i sam znaš, ne ide. Ko je još video da se živi u crkvi? Biraj neku drugu.

— Onda me pusti u popovsku kuću. Zar nisam doneo što si zahtevao?

Dan pre no što će se pojaviti u popovju sam kući naišao na neke vrlo zanimljive predmete, pa sam prema tome i sam planirao da se uskoro prebacim u nju.

— Ona treba za koji dan da bude zauzeta.

— Ti izgleda svim silama želiš da me ponižiš?! — povika odjednom. Čekao si žrtvu, je li? Zato si mi se obradovao?

Baci ono kućence meni u lice i odjuri skoro me oborivši.

Pomislih da se ponaša kao budala, da je vrlo lako mogao da se dogovori sa mnom, jer zaista nisam imao nameru nikog da podčinjujem.

Okrenuh se da vidim u kojem će smeru otrčati, ali tamo nisam mogao da vidim apsolutno ništa. Samo sam osećao uže kako mi steže vrat.